

minket

példányok nélkül történt a postai terjesztés. Ez is egyik tükre volt a kedvező lakossági fogadtatásnak. Elmondhatom, sok más csatornán is kaptunk visszajelzéseket. Nagyon ritkán illettek jogos kritikával, gyakrabban kaptunk epés megjegyzést, de döntő többségben tetszésnyilvánítást fogadhatunk az olvasóktól, amiért ezúton is köszönetet mondok.

A már korábban említett lakossági igény tehát valós volt. Részletesebben tájékozódhattak a város és környéke lakói a településeken történekről, testületi döntésekről, helyi közérdekű hírekről. Ez az igény úgy tapasztalom él napjainkban is, és jó arra gondolni, hogy az olvasók értékelték és ma is értékeli az újságírást.

A lap formai megjelenése a technikai követelményekhez, kisebb részben a szerkesztők szubjektív megítéléséhez idomult. De még ma is szembeütően lerí a külleméről, ez ugyanaz a híreszköz, aminek mutatószámja 1986. május 1-jén került a Szarvas és környéke újságolvasó közönsége kezébe.

– Kedves egykori kollégám! Az újság megszületése utáni csepegedéséről, helyi hírorganummá erősödéséről oly szeretettel szóltál, ahogy az ember a felnövekvő gyerekeről beszél. Szeretettel, elfogultság nélkül. Meggyőződés, hogy a lapot készítő munkatársaidal együtt elhivatottsággal, felelősséggel és munkátokat szeretve továbbítottátok a híreket az olvasóknak.

A szerteágazó és terjedelmes feladatok eredményes megoldása ma már majdnem történelem. De úgy gondolom, van a tarsolyodon olyan kellemes és kevésbé kellemes emlék, ami eszedbe jut azonnal, ha a Szarvas és Vidékre gondolsz.

– Most is több felvetésedre, sorban válaszolok. Igen! Elfogadom a véleményed! Szerettem és szeretünk a szarvasi újság szerkesztését, mert érdekes volt és egyfajta szolgálat volt. Hetente lehetett kapcsolat teremteni az olvasóval. Ez, ha közvetve is, de személyes jellegűt kapott, mert ott voltunk az olvasók közelében, hetente "hazavittük" minket.

Rossz emlékem nincsen. Nem tagadom, a szerkesztői munkától megválni, akkor 1989 júliusában nem volt felemelő érzés. A körülmények viszont úgy alakultak, hogy a váltás szinte törvényszerű volt. Főállású lett a felelős szerkesztő, megszűnt a helyi újságírási társadalmi munkás módszere.

Beletörődtem, a kemény valóságot elfogadtam.

Egyébként a hároméves szerkesztői ténykedésem alatt – hazudnék ha tagadnám – kaptam egy-két olyan kritikát, aminek kevés alapja volt. Arra viszont büszke vagyok, sosem azoktól, akiknek az újság készült. Így kivételes, de nem lényeges esetek ritkán jutnak eszembe.

Megjegyeztem azt is valaki, cenzúrázott lapot adtunk az olvasók kezébe. Ezt most is vissza kell utasítanom. Felelősséggel végeztük a munkánkat, igaztalan pletykákra, bulvár témákra nem voltunk vevők. Csak a hiteles tájékoztatás oltárán adóztunk olvasóinknak.

A kellemesebbet is mondom. Szívesen emlékszem az egyik szilveszteri vidám, humoros, kicsit pikáns – szalonképesen szexis mellékletünk fogadtatására. Mosolyt csalt az olvasók arcára.

De azt is jó volt hallani, amikor a Szarvasról elszármazott lokálpatrióták elismerően szóltak a lapról, mert újabb kapcsolatot eredményezett számukra a szülőföldről szóló hírforrás. Szívderítő volt látni büszkeségüket, hogy kis városunk az elsők között alkotta meg helyi lapját.

Sorolhatnék még jó néhány kellemes epizódot a mintegy másfél-száz megjelent lapszám időszakából, de ennyi is fémjelzi, nem múlt el munkánk nyomok nélkül.

– Ahogy hallgatom visszaemlékezéseidet, előttem is szinte képszerűen peregtek a két évtizede volt események. Rengeteg munka, erőfeszítés, ugyanúgy élmények is párosultak a mindennapok történéseibe. Noha én lényegesen kevesebb időt töltöttem lapközelben a próbaszámok szerkesztésével, mégis feltolulnak az emlékek. Jól esett szót váltani a 20 éve (közel húsz éve) történekről. Még akkor is, ha az áttöprengett éjszakákat akkor nagyon nem szeretttük, mára már azok is szép álmokká szelődültek.

Amint láthatjuk az újságírási, lapszerkesztési módszereiben, technikájában nagyot változott a világ. A számítógép – amiről mi álmodni sem mertünk – sok mindent egyszerűbbé, könnyebbé tesz. Más oldalról nézve, az újságírást olyan szakmai-emberi tényezők nehezítik, amelyekkel mi nem találkoztunk a hírcsatornában.

Egy latin bölcsélet kívánczik beszélgetésünk végére:

“Tempora motantur et nos motanur in illis.” / Váltakoznak az idők és velük együtt mi is. Köszönöm a beszélgetést.

Szabovik János

Országos versenyeken

Idén 41. alkalommal hirdették meg a Kazinczy Szép Magyar Beszéd Versenyt a középiskolások számára. Iskolánkban, a Székely Mihály Szakképző Iskolában házi versenyen döntöttük el, ki képviselje intézményünket a megyei fordulón. Választásunk végül a 12/A osztályos Petrás Ádámmra és a 10/B-s Dékány Martinra esett. Mivel Martin

megbetegedett, az utolsó pillanatban a 3. helyen végzett Sechna Bernadett (11/B) „ugrott be” helyette. A megyei fordulón versenyzőink igazán szépen szerepeltek: Bernadett 2. lett – és így bejutott az országos döntőbe –, Petrás Ádám pedig a szintén előkelő 4. helyen végzett. Mindkettőjükre nagyon büszkék vagyunk!

A munka dandárja csak ekkor következett: igyekeztünk alaposan felkészülni az előttünk álló nagy megmérettetésre. Bár ez a feladat rendkívül sok időt és energiát követelt Bernadettől, öröm volt látni, milyen elszán-

tan és lelkiismeretesen igyekezett megfelelni az elvárásoknak. Április 20-án izgatottan (és némi félelemmel) érkezünk Győrbe, a Kazinczy Gimnáziumba. Hagyományosan ez az intézmény ad otthont a verseny országos döntőjének. A három fordulón kívül (szabadon választott és kötelező szöveg felolvasása, valamint egy hangsúlyjelölő feladatlap kitöltése) a szervezők arról is gondoskodtak, hogy a szabadidőnk kellemesen teljen: operába vittek, városnézésre és egy pannonhalmi kirándulásra invitálták meg a résztvevőket. Az egész rendezvény hihetetlenül családias, közvetlen hangulatú volt annak ellenére, hogy körülbelül háromszázan gyűltünk össze Győrött.

Bernadett ismét egyenletes, szép teljesítményt nyújtott. Bár az érmet idén nem sikerült megszereznie, pontszámai azt bizonyítják, hogy jövőre (immáron rutinosabb versenyzőként) komoly esélyekkel próbálkozhat újra. Eddigi közös munkánknak, melyhez az iskolától minden támogatást megkaptunk, természetesen az lehetne a legnagyobb eredménye, ha a következő versenyről már Kazinczy-éremmel térhetne haza Detti.

E cél érdekében döntött úgy az intézmény vezetése is, hogy az augusztusban Győrött megrendezendő Kazinczy szaktábor részvételi díját biztosítja Bernadettnek, jutalmazva eddigi teljesítményét is.

Hajas Gabriella,
felkészítő tanár

A Békés Megyei Székely Mihály Szakképző Iskola és Kollégium két végzős kereskedelmi technikus tanulója, Bohrát Anita és Gyurecska Krisztina kétfordulós szakmai tanulmányi versenyen vett részt.

Az első iskolai fordulón nyújtott teljesítményükkel bejutottak a Nemzeti Szakképzési Intézet által szervezett Országos Szakmai Tanulmányi Verseny döntőjébe, ahol az ország húsz legjobb kereskedelmi technikus tanulója mérte össze tudását. A 2005/2006 tanévi döntőjét kereskedelem és vendéglátás szakmá csoportban Gyöngyösön a Károly Róbert Szakképző Iskolában rendezték meg április 3-6. között. Az ország minden részéből érkező versenyzők szakmai zsűri előtt adtak számot gyakorlati és elméleti szakmai felkészültségükről.

Az iskola tanulói sikeres szereplésükért mentességet kaptak a szakmai vizsga egyes részei alól. Gyurecska Krisztina írásbeli és gyakorlati, Bohrát Anita írásbeli vizsgamentességet kapott. Diákjaink

eredményes versenyzésükkel öregbítették iskolánk hírnevét, elismerve a felkészítő szaktanárok munkáját.

Gratulálunk nekik!

Sutyinszkiné Nagy Zsuzsanna,
felkészítő tanár

